

Arrest

nr. 218 331 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 215 788 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 januari 2019 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, wordt op 9 januari 2019 aangetroffen in illegaal verblijf en wordt gehoord door de politie.

Op 10 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: E.

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISANCE>

nationaliteit: Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van het CSI op 09/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 dagen in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen. Aangezien hij in België wenst te blijven is het niet duidelijk waarom hij geen verblijfsprocedure heeft opgestart.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ethiopië omdat hij daar politie problemen heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen familie of partner te hebben in België. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien betrokkene verklaart geen familie te hebben in België en geen medische problemen te hebben, kunnen we geen schending van artikel 74/13 vaststellen.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 dagen in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen. Aangezien hij in België wenst te blijven is het niet duidelijk waarom hij geen verblijfsprocedure heeft opgestart. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ethiopië omdat hij daar politie problemen heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene verklaart geen familie of partner te hebben in België. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien betrokkene verklaart geen familie te hebben in België en geen medische problemen te hebben, kunnen we geen schending van artikel 74/13 vaststellen. Vasthouding: Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 dagen in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen. Aangezien hij in België wenst te blijven is het niet duidelijk waarom hij geen verblijfsprocedure heeft opgestart.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

CONCLUSIE: Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID: Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 215 788 van 25 januari 2019 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing bevolen.

Op 25 januari 2019 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"VI. Du MOYEN UNIQUE

Le moyen unique est pris de la violation :

- *de l'article 7 alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980*
- *de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *du principe général de droit audi alteram partem ;*
- *des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie.*

1. Principes

i. De l'article 7 alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980

L'article 7 alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 dispose ce qui suit:

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé (nous soulignons) ».

ii. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers son pays d'origine, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- *de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 31 ;*

de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance².

- *d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné³, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé*

encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence »⁴ ;

de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain⁵.

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter⁶.

Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 2.

iii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif⁷.

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle - comme c'est le cas en l'espèce - les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte⁸.

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

«A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le sase d'un examen sérieux et impartial de l'affaire »⁹ (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce »¹⁰ (nous soulignons).

iv. Du principe général de droit audi alteram partem

Le principe audi alteram partem - droit d'être entendu - est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard¹¹.

Ce principe est également défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » (nous soulignons)¹².

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision¹³.

Dans une affaire similaire à la présente, dans un arrêt nr. 214 701 du 4 janvier 2019, Votre Conseil a estimé qu' :

« Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées. »

(nous soulignons).

Dans un arrêt nr. 214 992 du 11 janvier 2019 Votre Conseil indique également ce qui suit :

« In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "audi alteram partem" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober nr 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727) (...) »

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden b, nr. beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. E verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze onvoldoende Engels spreekt en er geen tolk aanwezig was. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat haar cliënt zeer moeilijk Engels verstaat en zich moeilijk in het Engels kan uitdrukken. Naar aanleiding van het verzoekschrift heeft ze met de verzoekende partij in het Arabisch gecommuniceerd. De verzoekende partij vervolgt ook dat ze geen inzage gekregen heeft in de stukken van het administratief dossier voor het indienen van huidig verzoekschrift. Indien de verzoekende partij dienstig gehoord was geweest dan had ze haar vrees ten aanzien van Eritrea kunnen uiteenzetten.

In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat uit het gehoorverslag van 4 januari 2019 niet blijkt dat de verzoekende partij werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid haar wenst op te leggen en over de vragen die haar gesteld worden. Uit het gehoorverslag van 4 januari 2019 blijkt dat de verzoekende partij onder meer werd gehoord omtrent de redenen waarom hij in België is en waarom hij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het gehoorverslag geeft op zich niet aan in welke taal de verzoekende partij werd gehoord. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in het Engels werd gehoord. Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij al dan niet de Engelse taal goed verstaat.

(...)

Evenmin blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij om meer duiding te vragen

(...)

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die overheid haar wenst op te leggen en over de vragen die haar gesteld worden — evenmin blijkt dat de verzoekende partij hieromtrent op een andere manier werd geïnformeerd - dat alhoewel de verzoekende partij gewezen heeft op haar politieke problemen en haar verzoek om internationale bescherming in Italië en geen verdere vragen hieromtrent gesteld werden, kan de verzoekende partij in casu niet verweten worden dat ze omtrent haar problemen in Ethiopie niet meer duiding gegeven heeft. De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek tegen te gaan. » (nous soulignons).

v. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration -, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »¹⁴ (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

i. De la décision attaquée

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant fait l'objet d'une mesure d'éloignement prise sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de

quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2.

De la décision attaquée, il ressort principalement ce qui suit :

« Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van het CSI op 09/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen » ;

« Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ethiopië omdat hij daar politie problemen heeft (...) » ;

« We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopie een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. ».

La décision attaquée, fondée sur l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, autorise donc la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique vers l'Ethiopie.

ii. Des violations alléguées

Le requérant estime que la partie adverse :

- Ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments touchant au respect de l'article 3 de la CEDH dont elle avait ou devait avoir connaissance avant l'adoption de l'acte attaqué, en violation de ladite disposition en son volet procédural ;
- A également violé l'article 3 de la CEDH en son volet matériel vu l'existence de motifs sérieux et avérés de croire que le requérant courra un risque réel de traitements contraires à cette disposition si on l'expulse vers son pays d'origine ;
- A violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est tout à fait insuffisante et ne permet aucunement de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce ;
- A violé le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée (en particulier au regard des risques encourus en cas de renvoi dans son pays d'origine) ;
- A violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause.

iii. De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, du devoir de minutie et du principe général de droit audi alteram partem

De la décision attaquée, il ressort que le requérant aurait été interrogé par un fonctionnaire le 9 janvier 2019. A cette occasion, le requérant aurait déclaré ne pas pouvoir retourner en Ethiopie en raison de problèmes avec la police. La partie adverse conclut sur base de cet unique élément que le requérant n'a démontré aucune violation de l'article 3 de la CEDH. La décision attaquée n'apporte cependant aucune indication complémentaire relative auxdits problèmes évoqués par le requérant. En l'absence d'accès au dossier administratif, le conseil du requérant ne peut donc se baser que sur les dires de ce dernier, récoltés difficilement auprès de lui, celui-ci comprenant difficilement l'anglais.

Questionné par son conseil sur la manière dont le requérant a été interrogé par ce fonctionnaire sur ses craintes en cas d'expulsion vers son pays d'origine, le requérant indique ce qui suit :

- Il a été interrogé en anglais en l'absence de tout interprète ;
- Vu ses difficultés à s'exprimer dans cette langue et à la comprendre, le requérant précise ne pas avoir bien compris ce qu'on lui demandait mais également ne pas être parvenu à se faire comprendre ;
- Il indique ainsi par exemple que le fonctionnaire l'ayant interrogé n'a pas compris qu'il se référait à des problèmes politiques en Ethiopie et non à des « politie problemen » ;
- Il note également que l'interrogatoire a été expéditif ;
- A la question relative à ses craintes en cas d'expulsion vers son pays d'origine, le requérant précise avoir seulement eu la possibilité de faire comprendre qu'il avait des problèmes politiques (élément qui n'a pas été compris par le fonctionnaire, lequel se réfère quant à lui à des problèmes rencontrés avec la police) sans pouvoir s'exprimer davantage sur ce point. Il est ainsi formel sur le fait qu'il ne lui a pas été possible de s'exprimer et de développer exactement les raisons pour lesquelles il ferait l'objet de traitements inhumains et dégradants, voire serait torturé, s'il était expulsé en Ethiopie.

Ces éléments semblent confirmés par le contenu de la décision attaquée, laquelle se contente de mentionner que le requérant aurait déclaré ne pas pouvoir retourner en Ethiopie en raison de « politie problemen ». Si ces éléments sont confirmés par le dossier administratif et le formulaire d'audition, il y a lieu de conclure que le requérant n'a pas eu la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective

son point de vue avant l'adoption de la décision attaquée, en violation du principe général de droit audi alteram partem.

Questionné, probablement plus longuement, par son conseil sur ses craintes effectives en cas de retour dans son pays d'origine, le requérant précise avoir été torturé en prison en Ethiopie en raison de ses opinions politiques. Il indique également que son père, membre du parti politique d'opposition Ginbot 7, a été tué par les autorités et qu'il craint donc d'être torturé à nouveau voire de subir le même sort que son père et d'être tué. Aucune des explications susmentionnées ne figure pourtant dans la décision attaquée, laquelle se limite à mentionner des « politie problemen ». Cette motivation lacunaire semble confirmer la position du requérant selon laquelle il n'a pas eu la possibilité effective de faire connaître utilement son point de vue sur les risques de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion vers l'Ethiopie avant l'adoption de la décision attaquée.

En outre, le requérant estime que la motivation contenue dans l'acte attaqué relative à l'article 3 de la CEDH est incomplète, imprécise et inadéquate en ce qu'elle ne permet aucunement de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce, non seulement au regard de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, mais également au regard des circonstances propres au cas du requérant.

Pour ces raisons, le requérant estime que la partie adverse a violé :

- D'abord, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est tout à fait insuffisante et inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce ;
- Ensuite, son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;
- Enfin., le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n' a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée (en particulier au regard des risques encourus en cas de renvoi dans son pays d'origine).

iv. De la violation de l'article 3 de la CEDH

a) De la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué¹⁵. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi¹⁶.

De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion »¹⁷. « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée »¹⁸.

La jurisprudence de la Cour EDH enseigne également qu'afin d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement, les Etats parties à la CEDH sont tenus de vérifier l'existence d'un risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH compte tenu de la situation générale qui prévaut dans le pays d'origine ainsi que des circonstances propres au cas d'espèce¹⁹. La jurisprudence de Votre Conseil se rallie par ailleurs à cette jurisprudence et a déjà retenu l'existence d'un grief défendable au regard de la violation de l'article 3 de la CEDH en l'absence d'examen rigoureux mené par la partie adverse relativement à la disposition précitée²⁰.

b) De l'application de cette jurisprudence au cas d'espèce

En l'espèce, le requérant estime que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait ou devait pourtant nécessairement avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine. Sous réserve d'indications contraires dans le dossier administratif, le requérant considère également que la partie adverse n'a pas vérifié sérieusement l'existence d'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH, ni au regard de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, ni au regard des circonstances propres au cas du requérant. Le requérant estime ainsi que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments touchant au respect de l'article 3 de la CEDH dont elle avait ou devait avoir connaissance avant l'adoption de l'acte attaqué, en violation de ladite disposition en son volet procédural. Le requérant considère également que la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH en

son volet matériel en ce qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant courra un risque réel de traitements contraires à cette disposition si on l'expulse vers son pays d'origine.

Interrogé par son conseil sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, le requérant précise avoir été torturé en prison en Ethiopie en raison de ses opinions politiques. Il indique également que son père, membre du parti politique d'opposition Ginbot 7, a été tué par les autorités et qu'il craint donc d'être torturé à nouveau voire de subir le même sort que son père et d'être tué. Vu les difficultés de communication, il a été difficile d'obtenir des informations complémentaires.

Il ressort de la décision attaquée que la partie adverse n'a pas tenu compte de ces éléments pertinents, propres à sa situation personnelle, le requérant n'ayant pas eu la possibilité effective de s'exprimer de manière utile sur ce point essentiel avant l'adoption de l'acte attaqué. Par ailleurs, la partie adverse n'a pas non plus tenu compte des circonstances pertinentes de la cause dont elle avait pourtant connaissance au moment de l'adoption de la décision querellée et qui ressortent avec abondance de rapports récents d'associations internationales indépendantes.

1. L'existence de tortures et de traitements inhumains et dégradants antérieurs dont le requérant a été victime en raison de ses opinions politiques

2.

En raison de ses opinions politiques et des manifestations politiques auxquelles il a participé, le requérant a été emprisonné et torturé par les autorités éthiopiennes. Le requérant dit conserver des cicatrices de torture de ces événements et espère pouvoir produire un certificat médical attestant desdites cicatrices en temps utile (pièce 3).

L'Arbegnoch Ginbot 7 a été déclaré groupe terroriste en 2011 par le gouvernement éthiopien²¹. Il ressort par ailleurs d'informations récentes que de nombreuses personnes ont été emprisonnées en janvier 2018 pour avoir été membres de ce parti ou pour avoir été associées avec lui²². De rapports récents d'ONG, telles qu'Human Rights Watch, et Amnesty International, il ressort que la détention arbitraire et la torture continuent d'être des problèmes majeurs en Ethiopie²³. Selon ces rapports, les détenus politiques sont effectivement fréquemment torturés ou font l'objet de mauvais traitements dans les centres de détention afin d'obtenir des confessions ou d'obtenir des informations. De nombreuses personnes arrêtées durant les protestations de 2015 et 2016 ou durant l'état d'urgence de 2017 ont également été torturées en détention²⁴.

Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017²⁵ souligne également ce qui suit :

"Multiple sources reported général mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto fédéral prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the fédéral crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. (Nous soulignons) "

Il ressort de ce qui précède, d'une part, que le requérant a déjà fait l'objet par le passé de traitements inhumains et dégradants ainsi que de torture en prison en Ethiopie et, d'autre part, que le récit du requérant concorde avec les informations précitées. A cet égard, il convient de rappeler, conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, que « l'existence de mauvais traitements antérieurs fournit un indice solide d'un risque réel futur qu'un requérant subisse des traitements contraires à l'article 3, dans le cas où il a livré un récit des faits globalement cohérent et crédible qui concorde avec les informations provenant de sources fiables et objectives sur la situation générale de le pays concerné. Dans ces conditions, c'est au Gouvernement qu'il incombe de dissiper les doutes éventuels au sujet de ce risque (nous soulignons) »²⁶.

Le fait que le requérant ait soutenu un parti politique d'opposition, l'Arbegnoch Ginbot 7, ait été emprisonné et ait fait l'objet de tortures et de traitements inhumains et dégradants pour cette raison, constitue une circonstance pertinente pour l'affaire examinée dont la partie adverse avait ou devait avoir connaissance. Il ressort pourtant de la décision attaquée que cet élément n'a aucunement été pris en considération dans l'évaluation du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi en Ethiopie du requérant, en violation de l'article 3 de la CEDH. La partie adverse se contente en effet de conclure à l'absence de plausibilité de la crainte de persécution invoquée par le requérant, lequel n'a pas été entendu de manière utile et effective avant l'adoption de l'acte attaqué pour s'exprimer correctement sur ce point essentiel. La partie adverse ne tient donc également pas compte des risques susmentionnés et n'a aucunement égard aux rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.

2. La gravité des conditions de détention en Ethiopie reflétant l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH

En cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie, celui-ci court le risque réel, non seulement de faire à nouveau l'objet de tortures et de traitements inhumains et dégradants mais également d'être à nouveau

arrêté et emprisonné. Or, il ressort de plusieurs rapports que les conditions de détention en Ethiopie sont d'une gravité telle qu'il y a lieu de constater l'existence d'une pratique générale aboutissant à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017²⁷ énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :

"Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials torture and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison.

Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maehelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maehelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included cross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons). "

Le rapport le plus récent du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia »²⁸, énonce également ce qui suit :

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons). »

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention.

De plus, il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait d'être détenu et de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu d'une part, du fait que le requérant ait soutenu un parti politique d'opposition par le passé, ait été emprisonné pour cette raison et ait fait l'objet de tortures et de traitements inhumains et dégradants, et d'autre part, du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende :

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel “audi alteram partem” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat het onderzoek 3 EVRM niet afdoende werd gevoerd. In de beslissing zou er niet verder ingegaan zijn op artikel 3 EVRM. Hij zou enkel gehoord zijn in de Engelse taal, die hij niet zou beheersen. Het zou niet gaan om politie, maar om politieke problemen en hij zou niet in staat zijn geweest zijn problemen te preciseren. Hij zou net zoals zijn vader lid geweest zijn van de oppositiepartij Ginbot 7, zijn vader zou zijn gedood door de autoriteiten en hijzelf zou aan tortuur zijn onderworpen in de gevangenis. Hij stelt te hopen dat hij binnen korte termijn een medisch attest kan voorleggen waaruit voorgaande zou blijken. Hij wijst vervolgens naar een Amerikaans rapport van 2017 over de situatie in Ethiopië omtrent de behandeling van gevangenen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat, wat werd vastgesteld op grond van de wettelijke criteria dat verzoeker, hoewel hij verklaarde 10 dagen in België te zijn, geen verblijfsprocedure heeft ingeleid en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de autoriteiten. Ook voorgaande motivering betwist verzoeker niet.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, maar gaat er niet op in doorheen zijn betoog en betwist derhalve de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen niet. Aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker voert aan dat hij in Ethiopië vervolging vreest omwille van zijn politieke overtuiging, meer bepaald omwille van het ondersteunen van Ginbot 7. Hij zou in de gevangenis zijn gefolterd. Die beweringen brengt hij voor het eerst aan in zijn verzoekschrift.

Verzoeker brengt evenwel geen enkel stuk bij ter staving van zijn beweringen. Hij beperkt zich tot algemene beweringen en het toevoegen van een rapport waarvan hij op geen enkele wijze aantoon dat het op zijn persoonlijke situatie van toepassing zou zijn.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk gehoord werd door de politiediensten, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en hij geen melding maakte van het feit dat hij politieke problemen heeft omwille van zijn politieke actieve leven en lidmaatschap van Ginbot 7 en evenmin dat hij en gefolterd werd tijdens zijn verblijf in de gevangenis.

M.b.t. de schending van artikel 3 EVRM, dient opgemerkt dat verzoeker in vrijheid werd gesteld en het hem vrijstaat al dan niet terug te keren naar zijn land van herkomst of elders.

Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn beweerde vervolging enkel naar algemene rapporten verwijst die handelen over de situatie in Ethiopië terwijl het EHRM meermaals oordeelde dat het risico op een schending van artikel 3 EVRM een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker immers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en een verwijzing naar algemene rapporten doch verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er gemotiveerd werd omtrent artikel 3 van het EVRM nadat de verzoeker de kans werd geboden om de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, uiteen te zetten.

Verzoeker maakt prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Zie in die zin de gelijkaardige kritiek en aangevoerde lidmaatschap van Ginbot 7 die werd beoordeeld in arrest nr. 204.914 d.d. 6 juni 2018.

Waar verzoeker kritiek uit op de kwaliteit van het interview door de politiediensten, dient te worden opgemerkt dat het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, het enkel vereist is dat “de verzoekende partij voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de verzoekende partij de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze kan uiteenzetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS, 15 februari 2007, 167.853). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.” (RVV, arrest nr. 204.914 d.d. 6 juni 2018) Het verslag vermeldt immers dat verzoeker op 9 januari 2019 om 22u05 gehoord is in de Engelse taal. De loutere bewering als zou hij de Engelse taal niet beweren is niet dienstig, nu blijkens het verslag wel degelijk geantwoord werd op de hem gestelde vragen. Verzoeker verklaarde immers 10 dagen in België te zijn en in België te willen blijven.

Hij verklaarde daarnaast politieke problemen te hebben.

Een schending van het hoorrecht wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing werd gemotiveerd omtrent de door verzoeker verklaarde politieke problemen.

Waar het woord politie vermeld staat i.p.v. politieke, betreft dit uiteraard een schrijffout en aldus een materiële vergissing.

Er werd omtrent artikel 3 EVRM als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ethiopië omdat hij daar politie problemen heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen familie of partner te hebben in België. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien betrokkene verklaart geen familie te hebben in België en geen medische problemen te hebben, kunnen we geen schending van artikel 74/13 vaststellen.”

Waar hij stelt dat hij hoopt op een medisch attest, dient opgemerkt dat dit alleszins niet voorligt en dat op basis van de stukken van het administratief dossier terecht werd gemotiveerd dat verzoeker verklaarde geen medische problemen te kennen. Bovendien gaat de bewering van verzoeker lijnrecht in tegen het door de centrumarts uitgevoerde onderzoek naar aanleiding waarvan op 15 januari 2019 door

de centrumarts een medisch attest werd opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Het tegendeel wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer*" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Daar de verzoekende partij stelt de Ethiopische nationaliteit te hebben, dient het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië te gebeuren. *In casu* heeft de verwerende partij dit ook gedaan. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker verklaard heeft dat hij “*politie problemen*” heeft in Ethiopië, zonder verdere verduidelijkingen. Verzoeker stelt dat hij melding heeft gemaakt van politieke problemen en niet van problemen met de politie. Verzoeker voert ook aan dat hij niet dienstig werd gehoord, nu het gehoor van korte duur was en hij niet de kans kreeg om zijn problemen toe te lichten. Verzoeker preciseert in zijn verzoekschrift dat hij niet voldoende Engels spreekt en niet werd bijgestaan door een tolk. Voorts licht verzoeker zijn problemen in Ethiopië toe.

In combinatie met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM voert verzoeker eveneens de schending aan van het hoorrecht. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu zijn het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding gebaseerd op artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis op basis van communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden beschouwd als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Door het geven van de bestreden beslissingen wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissingen moeten eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: *“46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57).*

47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1.

48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.”

Voor het nemen van een terugkeerbesluit dient de verzoeker dus gehoord te worden over het hoger belang van het kind, het eventuele familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand. Eveneens dient het beginsel van non-refoulement geëerbiedigd te worden. De verzoeker dient zich in dit verband tijdens het gehoor coöperatief op te stellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd. Voorts preciseert het Hof in het arrest-Boudjlida dat: *“[.]het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.*

56 Evenwel moet erop worden gewezen, zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat er een uitzondering moet worden aanvaard ingeval een derdelander redelijkerwijs niet kan vermoeden welke gegevens tegen hem kunnen worden aangevoerd of ingeval hij objectief pas in staat zou zijn daarop te reageren na eerst bepaalde naspeuringen te hebben gedaan of bepaalde stappen te hebben ondernomen, met name om bewijsstukken te verzamelen.

57 Hoe dan ook neemt dit niet weg, zoals de Europese Commissie heeft opgemerkt, dat de betrokken illegaal verblijvende derdelander de gelegenheid zal hebben om, indien hij dat wenst, in het kader van een contentieuze procedure op te komen tegen de beoordeling van zijn situatie door de overheid.”

Het Hof van Justitie beklemtoont in voormeld arrest ook dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens

te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 9 januari 2019 om 22.05 uur gehoord werd. Waar verzoeker aanvoert dat hij slechts kort werd gehoord, wijst de Raad erop dat de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander niet bepalend is voor de naleving van het recht om te worden gehoord. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over zijn persoonlijke situatie (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 65). Uit het gehoorverslag van 9 januari 2019 blijkt dat verzoeker onder meer werd gehoord omtrent de redenen waarom hij in België is en waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het gehoorverslag geeft op zich niet aan in welke taal verzoeker werd gehoord. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in het Engels werd gehoord. In het verzoekschrift stelt de advocaat van verzoeker dat verzoeker moeilijk Engels verstaat en dat de communicatie moeizaam verloopt. Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of verzoeker al dan niet de Engelse taal goed verstaat. Op het gehoorverslag van 9 januari 2019 wordt bij het vakje taal “*Omorique*” vermeld. Uit het “administratief rapport” van 9 januari 2019 blijkt dat bij gesproken taal en moedertaal dan weer “*Amhaars*” wordt vermeld. Voorts blijkt uit het gehoorverslag van 9 januari 2019 dat verzoeker inderdaad heeft verklaard dat hij een vrees heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij er politieke problemen heeft (“*problèmes politiques*”) wat in de bestreden beslissing vertaald wordt als “*politie problemen*”. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota opmerkt dat dit een schrijffout betreft, maar er kan niet worden ontkend dat dit een onzorgvuldigheid betreft, omdat dit zou kunnen worden geïnterpreteerd als problemen met de politie, wat dan niet strookt met verzoekers effectieve verklaringen. In het verzoekschrift geeft verzoeker verdere uitleg omtrent zijn politieke problemen, waarvan hij stelt dat het geen problemen met de politie zijn. Voorts tracht hij zijn betoog te staven met de verwijzing naar een aantal rapporten van Amnesty International, UK Home Office, US State Department en de Dutch Council for Refugees.

Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen, lijkt het dat verzoeker gegevens op zijn eigen situatie betreft en dat er *in casu* onzorgvuldigheden zijn gebeurd. Gelet op het feit dat verzoeker vermoedelijk werd ondervraagd in het Engels en dat niet duidelijk is wat zijn moedertaal is, het Amhaars of het Oromo, terwijl hij het Engels niet voldoende machtig is, kan verzoeker *in casu* niet verweten worden dat hij omtrent zijn problemen in Ethiopië niet meer duiding gegeven heeft. De verklaringen die verzoeker dan heeft gegeven, werden niet op ondubbelzinnige wijze genoteerd.

Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek te gaan.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De omstandigheid dat verzoeker inmiddels werd vrijgesteld, brengt niet mee dat de bestreden beslissing niet meer uitvoerbaar zou zijn.

De Raad benadrukt uitdrukkelijk ten opzichte van verzoeker dat het hem vrij staat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Als hij dit doet, zal hij worden ondervraagd in aanwezigheid van een tolk, zodat er op dat vlak alvast geen problemen zullen rijzen, en zal zijn vrees inzake een terugkeer naar zijn land van herkomst grondig worden onderzocht. Er zijn geen hinderpalen voor verzoeker om gebruik te maken van deze voor hem openstaande procedure, waarmee hij de Belgische politieveldiensten niet verder belast en waardoor hij terecht komt bij de daarin gespecialiseerde diensten.

Omdat momenteel echter nog onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië, valt een schending van artikel 3 van het EVRM niet uit te sluiten.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in combinatie met het hoorrecht wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET